

## Debreceni Ítéltábla

Bf.II.245/2014/6.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2014. május 26. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

### í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2014. március 12. napján kihirdetett 4.B.682/2012/40. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 20 (húsz) évben határozza meg.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogva tartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárásban 4.000 (négyezer) forint vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

### I n d o k o l á s :

vádlott vádlottat a Debreceni Törvényszék 2014. március 12. napján kelt 4.B.682/2012/40. számú ítéletével bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés). Ezért őt, mint erőszakos, többszörös visszaesőt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől

eltiltásra ítélte. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 25 évben határozta meg. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

A Debreceni Járásbíróság 1.B.2241/2011/18. számú ítéletével kiszabott 10 hónap börtönbüntetés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette.

A magánfél által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Az ítélet ellen a vádlott és védője enyhítésért, a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges időpontjának korábbi meghatározása céljából jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész a határozatot tudomásul vette.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.125/2014/1-II. számú átiratában az ítélet tényállásának a kiegészítését indítványozta a vádlott személyi körülményei, büntetett előélete vonatkozásában. Szintén indítványozta kiegészíteni a tényállást az orvos szakértői vélemény megállapításával, továbbá a jogi indokolás helyesbítését, egyebekben a törvényszék ítéletének helybenhagyását.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

A nyilvános ülésen a védő az enyhítésre irányuló fellebbezést fenntartotta.

Az ügyész is az átiratában foglaltaknak megfelelő indítványt tett.

A vádlott megbánását hangoztatta, és a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges időpontjának korábbi meghatározását kérte.

A védelmi fellebbezések alaposak.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta. A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást igen nagy alaposággal, részletesen, a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és nagyrészt megalapozott tényállást állapított meg, mely csak szűk körben egészítendő ki a Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a következőkkel.

A vádlott büntetett előéletére vonatkozó személyi részt az ítélőtábla a következőkkel egészíti ki, illetőleg helyesbíti.

1. A vádlott a Debreceni Városi Bíróság 1.B.767/2008/58. számú ítéletével kiszabott 3 évi szabadságvesztés büntetésből 2011. február 10. napján szabadult.
2. Ugyanezen ítélettel a Debreceni Városi Bíróság B.2490/2001/12. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot szüntette meg a bíróság.
3. A Debreceni Járásbíróság 2013. június 3. napján kelt és jogerőre emelkedett 1.B.2241/2011/18. számú ítéletével kiszabott 10 hónap szabadságvesztés büntetést a vádlott 2013. július 4. napjától 2014. január 18. napjáig töltötte, amikor a feltételes szabadságra bocsátása esedékessé vált volna. 2014. január 19. napjától a jelen ügyben elrendelt előzetes letartóztatás hatálya alatt áll, az 1.B.2241/2011/18. számú ítélettel kapcsolatos feltételes szabadság 2015. január 18-án járna le.

A másodfokú bíróság a kiegészítéseket az előző elítélésekre vonatkozó iratok és a vádlott erkölcsi bizonyítványa, valamint a nyomozás során beszerzett orvos-szakértői vélemény alapján tette meg.

A kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében a másodfokú ítélezés alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése kapcsán lényeges bizonyítékokat számba vette, és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte. Részletekbe menően vonta alapos vizsgálat alá a vádlottnak az ügy fontos körülményeire vonatkozó vallomását, valamint a sértett és az egyéb tanúk vallomását, a helyszíni szemle adatait, továbbá az orvos szakértői bizonyítás anyagát. A bizonyítékokat egyenként és kölcsönösen is mérlegelés körébe vonta, és helyesen állapította a tényállást a vádlottnak a sértett és egyéb tanúk valamint a további bizonyítékok által alátámasztott beismerő vallomására. Az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelése hibátlan, az abban foglaltakkal a másodfokú bíróság egyetértett. Helytállóan vont következtetést, amikor kizárta a vádlottnak a cselekmény elkövetését magyarázni próbáló azon állítását, hogy az általa elfogyasztott italba valamilyen gyógyszer kerülhetett, és ennek hatása alatt valósította meg a bűncselekményt. Okszerűen következtetett arra, hogy vádlott a cselekmény végrehajtása során önhibájából eredő ittas állapotban volt, és ez szolgáltathatja a magyarázatot arra is, hogy a végrehajtás konkrét körülményeire hiányosan emlékszik.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak.

A Kúria 3/2013. BJE számú jogegységi határozatának útmutatásai alapján, valamennyi bizonyítékot értékelve megalapozottan állapította meg, hogy a terhelt tudata átfogta a halálos sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét, és abba belenyugodott. Egyetért az ítéletábról a fellebbviteli főügyészség azon észrevételével, hogy az egyenes szándék meglétét azért sem lehetett megállapítani, mert a cselekmény indítéka ismeretlen, és a vádlott annak megvalósításakor kijelentéseket nem tett. Mindezek alapján törvényesen minősítette a törvényszék a vádlott által megvalósított bűncselekményt az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés bűntettének, mely a 16. § szerinti kísérleti szakban maradt.

A vádlott által elkövetett bűncselekmény kísérlete befejezett és távoli. Befejezett, hiszen a vádlott teljes egészében véghez vitte az emberölés bűntette törvényi tényállásába illeszkedő cselekményt, és az eredmény elmaradása szándékától függetlenül, rajta kívülálló okok miatt következett be. Távoli pedig azért, mert a cselekmény következtében a sértett bár maradandó károsodással gyógyuló sérüléseket szenvedett, az életveszély sem következett be.

Helyesen ismerte fel és teljes körűen indokolta a törvényszék, hogy a Btk. 2. §-ára tekintettel miért az elkövetéskori büntető törvényt alkalmazta.

A másodfokú bíróság nem osztotta azonban a jogi indoklás azon érvelését, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény az új Btk. szerint azért is súlyosabban minősülne, mert a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontjában megjelölt minősítő körülmény megállapítható.

Amint arra a fellebbviteli főügyészség is rámutatott, a bűncselekmény elhárítására idős koránál vagy fogyatékosságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetés

nem állapítható meg. Az 1945-ben született sértett még nem tekinthető előre haladott életkorúnak, testalkata, magassága és testsúlya közepes, és egészségi állapota, bizonytalanabb személyisége a védekezést önmagában nem korlátozta. A bűncselekmény elleni védekezés korlátozottsága elsősorban nem a fenti körülményekkel, hanem a támadás időpontjával, váratlan voltával és brutális, a sértettnek az éjszakai órákban való megtámadásában megnyilvánuló jellegével, és a vádlott és a sértett közötti testalkatbeli különbségekkel, a vádlotti erőfölénnyel függ össze.

E minősítő körülmény hiányában is helyes azonban a törvényszék azon álláspontja, hogy az elbíráláskor hatályos törvény nem enyhébb, sőt kifejezetten súlyosabb az elkövető vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a vádlott erőszakos többszörös visszaesőnek minősül. Erre tekintettel a Btk. 97./A § rendelkezései alapján törvényesen szabta ki vele szemben a kötelezően alkalmazandó életfogytig tartó szabadságvesztés büntetést.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen feltárta, azokat azonban az ítélet tábla a törvényszéktől eltérően mérlegelte. Igaz, hogy a vádlott az erőszakos többszörös visszaesői minősítés megállapításához szükségesen túl is többszörösen büntetett, cselekményét ittás állapotban, motiválatlanul, maradandó fogyatékoságot okozó módon valósította meg, és ezek a körülmények a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának a törvényi minimumtól magasabb tartamban való meghatározása felé mutathatnának. Nyomatékosabban kell azonban értékelni, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, mely távoli kísérlet volt. Ezért a másodfokú bíróság e rendelkezést módosítva a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 20 évben határozta meg.

A törvényszék a közügyektől eltiltás tartamát a főbüntetéshez igazodóan állapította meg.

A törvénynek megfelel a korábban kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadság megszüntetése is.

Az ítélet egyéb, a beszámításra, a lefoglalt dolgokra, a bűnjelekre, a polgári jogi igényre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései törvényesek.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szükséges részben megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időnek a főbüntetésbe való beszámítása a Btk. 99. § (1) bekezdésén alapszik.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapítására vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2014. május 26.

Dr. Elek Balázs sk. . Gömöri Olivér sk. . Hágger Tamás sk.  
a tanács elnöke előadó bíró bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 4.B.682/2012/40. számú ítélete a másodfokú határozat folytán a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2014. május 26.

Dr. Elek Balázs sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.